

Udpantning og Eksekution straks. Alt det maa der gives Regler om, naar man gaar over til at forlange juridisk Paakrav. Og naar man forlanger dette, maa man konsekvent og i naturlig Sammenhæng dermed forlange dette Paakrav forfulgt behørig. Derfor maa Loven indeholde Bestemmelser om, hvad der skal kræves, for at man kan sige, at Paakravet er behørig forfulgt. Hr. ville let se, at en hel Del af de Paragraffer, Lovforslaget indeholder, drejer sig om dette og er en Følge af det, jeg her har omtalt. — Dette er egentlig i Hovedsagen de Forandringer, som Lovforslaget vil gøre i den bestaaende Lovgivning.

Lovforslaget er i sine væsentlige Grundtræk vedtaget i Landstinget, saaledes som det blev forelagt af Regeringen, og det er derfor ikke mange Punkter, som jeg finder mig foranlediget til særlig at henlede Opmærksomheden paa, idet jeg i det hele taget kan slutte mig til de Ændringer, der ere gjorte i Landstinget. Der er dog et Par Punkter, hvor jeg skønt jeg ikke lægger en saadan Vægt paa dem, at jeg mener, at det burde være nogen Hindring for, at Lovforslaget fremmes, dog vil gøre opmærksom paa, at jeg ikke er saa ganske overbevist om, at de Ændringer, der ere foreslaaede i Landstinget, ere rigtige. Der er for det første den i § 2, Nr. 1, indsatte Bestemmelse, hvorefter man vil beholde 20 Aars Fristen for Pantobligationer. Det var i Regeringsforslaget foreslaaet, at man skulde lade 10 Aars Fristen gælde der, idet man gif ud fra, at naar man regner fra Forsaldstiden og ikke fra Stiftelsestiden, maatte en Tid af 10 Aar være lang nok. Dette er i Landstinget blevet forandret til 20 Aar. Jeg anser ikke dette for at være et Spørgsmaal af nogen stor Betydning, men jeg finder dog, det er tvivlsomt, om det er rigtigt. Dernæst er der et andet Punkt, hvor man er afvejen fra Regeringsforslaget, det er med Hensyn til Forældelsesfristen ved Forløste, Kautionsforpligtelser. Angaaende dette Punkt var det Regeringsforslagets oprindelige Mening, at der skulde være en kortere Forældelsesfrist for Forpligtelser efter Kautionskontrakt eller Forløste end for Hovedfordringen, altsaa en særegen kortere Forældelsesfrist for denne Art Forpligtelser. Dette fandt ikke Bifald i det andet Ting, og Lovforslaget blev der forandret derhen, at der altid skulde være den samme Forældelsesfrist for Kautionsforpligtelser som for Hovedfordringen. Jeg anser ligeledes dette for tvivlsomt rigtigt. I Norge, hvor, som jeg straks skal omtale, et Lovforslag i Lighed med dette har været for, har man fundet det

rigtigt at have en særegen kortere Forældelsesfrist for Kautionsforpligtelser. — Et Punkt, paa hvilket der i det andet Ting var en Del Meningsforstel, men hvor det dog i Realiteten er endt med, at man er bleven staaende ved Regeringsforslaget, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Panteretten skal bortfalde, naar den Fordring, for hvilken der er givet Pant, er forældet. Lovforslaget gif ud paa, at i det mest praktiske Tilfælde, altsaa ved almindeligt Underpant i faste Ejendomme, skulde Panteretten ikke bortfalde, fordi den personlige Fordring forældes, og den samme Regel er ogsaa foreslaaet og vedtagen i Norge. I Landstinget blev der imidlertid stillet Forslag om at forandre Regeringsforslaget paa dette Punkt og blive staaende ved den Regel, som formentlig maa anses for at være den nugældende her, nemlig at Forbringingsrettens Forældelse medfører, at Panteretten ogsaa horer op; men dette Ændringsforslag blev forkastet, og saaledes som Lovforslaget nu lyder, er det paa dette Punkt i Realiteten stemmende med Regeringens oprindelige Forslag. — Jeg skal i dette Øjeblik indskrænke mig til disse Bemærkninger, hvori jeg tror jeg har berørt Hovedpunkterne, og forbeholder mig senere, hvis der skulde blive Lejlighed dertil, at gøre mig yderligere.

Alberti: Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at tage Ordet i denne Sag, da jeg først i Dag har set, den var paa Dagsordenen, og kun har faaet Lejlighed til en løselig Gennemlæsning af Lovforslaget. Men jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig, at en saadan løselig Gennemlæsning af Lovforslaget indeholder en Opfordring til at henstille til Tinget at se meget nøje paa Lovforslagets forskellige Bestemmelser. Jeg frygter nemlig for, at de ville komme til at lægge den almindelige Befolkning meget store Vanstigeligheder og Bryderier i Vejen. Den Regel, vi nu have, angaaende Præskription, kan vel i enkelte Tilfælde være uheldig, men paa den anden Side er der det gode ved den, at det er en ensartet og fast Regel for saa at sige alle Gældsforhold paa ganske enkelte særlige og for det meste velbekendte Undtagelser nær. Det forekommer mig altid tvivlsomt rigtigt, at forandre en saadan Regel, der er trængt ned i, man kan sige de dybeste og laveste Lag af Befolkningen, men skal den forandres, forekommer det mig i høj Grad tvivlsomt, om det er rigtigt og nødvendigt at give saa vidtløftige og efter et foreløbigt Skøn saa indviklede Bestemmelser som dem, der her foreslaas. Jeg tror, at Resultatet af denne